Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXIX. Ч. 101. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. СЕРЕДА, 2-го ЧЕРВНЯ 1982 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, JUNE 2, 1982 No. 101. VOL. LXXXIX.

Д-Р ІВАН ФЛИС ПЕРЕОБРАНИЙ НА ГОЛОВНОГО ПРЕДСІДНИКА УНСОЮЗУ; 30-та КОНВЕНЦІЯ ПЕРЕОБРАЛА ТЕЖ Д-РА МИРОНА КУРОПАСЯ, СЕН. ПАВЛА ЮЗИКА, ВОЛОДИМИРА СОХАНА І УЛЯНУ ДЯЧУК ТА ВИБРАЛА ҐЛЬОРІЮ ПАШИН НА ЗАСТУПНИЦЮ ГОЛОВНОГО ПРЕДСІДНИКА, А СТЕПАНА ГАВРИША НА ГОЛОВНОГО ОРГАНІЗАТОРА; ВІЦЕПРЕЗИДЕНТ ДЖОРДЖ БУШ ВІТАВ УКРАЇНСЬКУ ГРОМАДУ В ІМЕНІ УРЯДУ ЗСА; ДЕЛЕҐАТИ СХВАЛИЛИ ЗЛУКУ З УБСОЮЗОМ

ВИСЛІДИ ГОЛОСУВАННЯ ДО ГОЛОВНОГО УРЯДУ НА 30-ій КОНВЕНЦІЇ УНС В РОЧЕСТЕРІ, Н.Й., ВІД 24-ГО ДО 28-ГО ТРАВНЯ 1982 РОКУ

НА ГОЛОВНОГО ПРЕДСІДНИКА:	
Д-Р ІВАН ФЛИС	252
Йосип Лисогір	174
На заступника гол. предсідника:	
Д-Р МИРОН КУРОПАСЬ	245
д-р Богдан Футей	148
На гол. директора на Канаду:	
СЕН. ПАВЛО ЮЗИК	203
о. Мирон Стасів	119
На заступницю гол. предсідника:	
ҐЛЬОРІЯ ПАШИН	203
Марія Душник	153
На головного секретаря:	
* ВОЛОДИМИР СОХАН	344
На головного касира:	
* УЛЯНА ДЯЧУК	331
На головного організатора:	
СТЕПАН ГАВРИШ	214
Василь Оріховський	192
Контрольна Комісія:	
Д-Р НЕСТОР ОЛЕСНИЦЬКИЙ	269
ІНЖ. АНАТОЛІЙ ДОРОШЕНКО	236
МҐР ІВАН ГЕВРИК	214
ПРОФ. Д-Р БОГДАН ГНАТЮК	212
О. ПРОТОПРЕС. СТЕПАН БІЛЯК	206

Наступних п'ять кандидатів : мґр Іван Винник (144), проф. Іван Телюк (137), о. Іван Ващук (127), д-р Іван Скальчук (114) і Володимир Ліщинецький (81). Було ще декілька кандидатів з меншою кількістю голосів.

ГОЛОВНІ РАДНІ: ГЕЛЕН ОЛЕК (222), ТАРАС ШМАҐАЛА (222), АНДРІЙ ДЖУЛА (216), ІВАН ОДЕЖИНСЬКИЙ (213), ЕВГЕН ІВАНЦІВ (202), ВОЛОДИМИР ГАВРИЛЯК (181), ВОЛОДИМИР КВАС (173), ТЕКЛЯ МОРОЗ (163), АНДРІЙ КЕЙБІДА (161), АННА ГАРАС (155), ТАРАС МАКСИМОВИЧ (146), Д-Р АСКОЛЬД ЛОЗИНСЬКИЙ (145), ВАСИЛЬ ДІДЮК (135) І ВАСИЛЬ ПАСТУШОК (122).

Наступних 14 кандидатів: Роман Куропась (120), Михайло Сорока (120), Микола Хоманчук (119), Роман Татарський (111), Петро Дяків (109), Роман Припхан (101), Василь Шаран (92), д-р Іван Гвозда (90), д-р Михайло Снігурович (90), Осип Винницький (77), Роман Крупка (74), Володимир Гетьманський (71), мґр Іван Скочиляс (69) і інж. Мирон Сірий (68). Ще 13 кандидатів отримали між 66 і 16 голосів.

Злука УНС і УБС :	
за	295
проти	46

* Вибрані через аклямацію

Д-р Іван Флис

Д-р Мирон Куропась

Сен. Павло Юзик

Ґльорія Пашин

Володимир Сохан

Уляна Дячук

Степан Гавриш

Рочестер, Н.Й. — 30-та Звичайна Конвенція Українського Народного Союзу, яка відбулася тут в готелі Дженесі Плаза — Голідей Інн, в тижні від 24-го до 28-го травня, з участю 398 делеґатів, 26 членів Головного Уряду і 7 почесних членів, переобрала д-ра Івана О.Флиса на головного предсідника на наступну чотирирічну каденцію.

Рішучих перемог теж добились заступник головного предсідника д-р Мирон Куропась, головний директор на Канаду сен. Павло Юзик, головний секретар Володимир Сохан і головний касир Уляна Дячук, натомість поразки малою кількістю голосів потерпіли Марія Душник, яку на становищі заступниці головного предсідника заступила відома союзова діячка з Чикаґо Ґльорія Пашин, а пост головного організатора знов зайняв Степан Гавриш, перемігши свого приятеля і співпрацівника в ділянці організування нових членів, Василя Оріховського. В. Сохан і У. Дячук були переобані через аклямацію.

В окремому голосуванні, вислід якого проголосила Виборча комісія у п'ятницю увечері, делеґати висловились за злукою з Українським Братським Союзом відношенням голосів 295 до 46. Теж у п'ятницю, у пополудневих годинах, Конвенцію УНС і цілу українську громаду в імені Уряду вітав віцепрезидент Джордж Буш, виголосивши при тому 30-хвилинну промову, закінчуючи її по-українськи словами „Ще не вмерла Україна". Цілу п'ятницю Рочестер стояв під знаком відвідин віцепрезиента Буша, а місцеві телевізійні станції перервали свої реґулярні програми, щоб передати його виступи, в тому й на Конвенції УНСоюзу.

У виборах до Контрольної Комісії блискучих перемог добились адв. Нестор Олесницький з Мейплвуду, нова „зірка" на союзовому горизонті та надзвичайно справний заступник предсідника Конвенції, та головний радний інж. Анатолій Дорошенко, які заступили в цій комісії д-ра Богдана Футея, кандидата на заступника головного предсідника, і проф. Івана Телюка. Переобрані до цієї комісії: мґр Іван Геврик, проф. д-р Богдан Гнатюк і о. протопресвітер Степан Біляк.

Серед головних радних 8-ох Конвенція переобрала, а обрала 6-ох нових. Новий склад радних такий (в порядку кількости голосів): Гелен Олек, Тарас Шмаґала, Андрій Джула, Іван Одежинський, Евген Іванців, Володимир Гавриляк, Володимир Квас, Текля Мороз, Андрій Кейбіда, Анна Гарас, Тарас Максимович, д-р Аскольд Лозинський, Василь Дідюк і Володимир Пастушок. Вислід виборів у тій категорії головних урядовців вповні задоволив вимоги статуту, бо обрано дві жінки і двоє представників з Канади.

Негайно після проголошення вислідів почесний член Головного Уряду інж. Степан Куропась перевів заприсяження нового Уряду. З коротким словом виступив кандидат на пост головного предсідника, який до 1978 року займав це становище впродовж 17 років. Він поґратулював д-рові І.Флисові і при поданні руки дав запевнення співпраці і допомоги. Він закликав делеґатів „бути союзовцями всюди, завжди і в першій мірі". Визнаючи потребу існування і політичних партій, Й. Лисогір сказав, що роля партій у політичному скріпленні громади і постійних та більш наполегливих заходах у політичному світі для допомоги українському народові на його рідних землях. Д-р Б.Футей запропонував, щоб Конвенція надала Й. Лисогорові звання „почесного головного предсідника". З уваги на те, що статут не передбачує такого титулу Президія зарядила голосування, яке, однак, не дало потрібної кількости двох третіх голосів.

Майже одноголосно перейшов внесок мґра І. Геврика, щоб М. Душник вклю

(Закінчення на стор. 4)

ВІЦЕПРЕЗИДЕНТ ДЖОРДЖ БУШ ВІТАВ СОЮЗОВЦІВ І ВСІХ УКРАЇНЦІВ

Рочестер, Н.Й. — Віцепрезидент ЗСА Джордж Буш своїм виступом тут на 30-ій Конвенції Українського Народного Союзу в п'ятницю по полудні, 28-го травня, поставив цю першу, найстаршу і найбільшу українську організацію у вільному світі, а з тим і цілу українську громаду і її невгнутий корінь — нескорений український нарід — в центр уваги цілої Америки, засоби інформацій якої інформували обширно про його виступи у цьому „місті квітів" під час двох днів.

Про приїзд віцепрезидента Буша інформувала місцева преса, радіо і телевізія ще попереднього дня, перериваючи свої передачі в п'ятницю по полудні, щоб передати його виступи спершу у сусідному з Дженесі Плаза-Голідей Інн готелі, відтак на пресовій конференції і вкінці на пополудневій сесії Конвенції УНСоюзу. Крайова преса і крайові телевізійні сітки та преса наступного дня обширно звітували про його перебування в Рочестері, наголошуючи його твердження і заяви у справах внутрішньої і закордонної політики.

Перед входом на залю нарад всі делеґати і гості мусіли перейти строгу перевірку при допомозі спеціяльних електронічних машин з уваги на посилену охорону віцепрезидента від часу атентату на президента Роналда Реґена. Вже в четвер по полудні до Рочестеру прибуло 210 спеціяльних службовців охорони, крім місцевих аґентів охорони і поліції.

Негайно перед його входом на залю один із асистентів Дж. Буша повісив на подіюмі Президії офіційний герб віцепрезидента, а головний предсідник д-р Іван Флис проголосив офіційно його вхід на залю. Повстанням з місць і довготривалими оплесками присутні привітали віцепрезидента ЗСА, якого формально представив головний радний і довголітній активіст республіканської партії Тарас Шмаґала, пригадуючи при тому, що Джордж Буш є другим віцепрезидентом ЗСА, який вітає Конвенцію УНСоюзу. Першим був Джан Ненс Ґарнер в 1937 році.

Сам Дж. Буш пригадав, що це вже другий його виступ на Конвенції УНСоюзу, при чому перший раз він вітав цю передову українську організацію на Конвенції у Філядельфії в 1974 році в ролі голови Республіканського крайового комітету у не найбільш відрадній атмосфері Вотерґейтської афери.

В наступних 30-ох хвилинах віцепрезидент Буш подав сконденсований огляд світових подій, зокрема зупиняючись на аґресивній і експанзивній політиці Москви та протизаходах ЗСА, з наголосом на конечність дозброєння Америки в обличчі зростаючої загрози з боку СССР для миру в цілому світі. Він вказав на Афґаністан, на Африку, на Центральну Америку, а вкінці на Польщу, як приклади неприхованої совєтської аґресії в дорозі до опанування світу.

Впарі з тими аґресивними ходами, сказав віцепрезидент Буш, віднотовано поголовний наступ Кремля на правозахисний рух, який дослівно КҐБ обезголовило, виарештовуючи і запроторюючи в концтабори і в'язниці його провідників і членів. Він згадав при тому, що особливо жорстоко — як і в минулому — Москва поставилась до українського руху спротиву, і ствердив, що українські політв'язні становлять половину всіх

Віцепрезидент Джордж Буш

в'язнів у московських ґулаґах.

Поіменно і обширно Дж. Буш згадав Юрія Шухевича, Івана Світличного, Миколу Руденка, його дружину Раїсу, ген. Петра Григоренка, якого „видворено" і який недавно був з іншими „видвореними" дисидентами гостем президента Реґена, як теж Юрія Орлова. Він натаврував Москву за постійне порушення Гельсінкських і інших угод.

В справі обмеження і редукції нуклеарної зброї віцепрезидент Буш відкликався на недавню заяву президента Реґена в цій справі під час градуаційних церемоній в Юріка коледжі, а то й на слова Леоніда Брежнєва щодо миру в світі. Але він назвав ці останні слова „голослів'ям" у світлі конкретних фактів.

Нав'язуючи до внутрішньої ситуації, віцепрезидент Буш заявив, що ЗСА мусять бути „економічно здорові". Тим він пояснив ряд заходів Адміністрації Реґена у справах бюджету, дефіциту, інфляції, безробіття тощо. Він висловив переконання, що етнічні групи, зокрема їхні організації такі, як УНС, основані на принципах „добровільної дії і фратерналізму", розуміють і тому підтримують теперішню поставу Уряду ЗСА в економічних питаннях. Він пригадав, що Америка — це країна іміґрантів, і про них і їхніх нащадків Уряд не забуває.

(Закінчення на стор. 4)

Всі країни Південної Америки сприяють Арґентині

Вашінґтон. — На прохання Арґентини відбулася тут надзвичайна Конференція Організації американських країн (ОДС), де головною темою була справа Фальклядських островів і воєнних дій поміж Арґентиною і Великобританією. Арґентина, заініціювавши ті надзвичайні наради, сподівалася вислову великої підтримки для себе від всіх членів американської держави, які належать до цієї Організації країн континенту Америки. З гострою промовою проти Британії і ЗСА виступив міністер закордонних справ Арґентини Ніканор Коста Мендез, називаючи це „відвертим англо-сакським виступом проти не-англосаксів" — арґентинців. У 45-хвилинній промові було багато різкої критики супроти англійців вже не тільки за Фальклядські острови, але й за всю закордонну політику Британії. Він дав докази на те — рештки розбитого англійського військового гелікоптера знайдено начебто в Чіле, і сказав, що „аґресія англійців поширилася теж на обшир поміж Арґентиною і Уруґваєм". Арґентинський міністер закликав всі країни американського континенту підтримати Арґентину і гаряче звернувся до ЗСА припинити будь-яку допомогу Англії, бо це „ставить майбутні внутрішні відносини поміж американськими країнами під поважну загрозу".

Цього місяця розпічнуться американсько-совєтські переговори

Вашінґтон.— Президент Роналд Реґен заповів в понеділок, 31-го травня ц.р., що З'єднані Стейти Америки і СССР розпічнуть вже 29-го червня в Женеві нові переговори з метою добитися значного скорочення стратегічної нуклеарної зброї.

Про заповідженні переговори повідомило з другої сторони совєтське пресове аґентство ТАСС, кажучи, що Совєтський Союз і ЗСА прив'язують велику увагу до цих розмов, які матимуть велике значення для майбутніх поколінь, якщо вони позитивно [illegible] і в цій справі буде підписаний відповідний договір.

Виступаючи на короткій церемонії на Арлінґтонському цвинтарі, зокрема на його військовій частині під час відзначування Дня Пам'яті, Р.Реґен вважав, що якраз цей день найкраще надається для проголошення започаткування американсько-совєтських переговорів. Президент виголосив свою промову у амфітеатрі, який положений близько пам'ятника Невідомого Вояка, біля якого відбулась основна церемонія покладання Президентом вінка.

„Наша ціль це встановлення миру у цілому світі".— заявив Президент Р.Реґен кореспондентам і [illegible] нім на [illegible] церемонії, які відгук[illegible] на його слова бурхливими оплесками і піднесенням вгору сотень американських прапорців.

Президент бачить можливість скріплення миру і успіх переговорів тільки у зрівнянні мілітарної сили обидвох бльоків та у єдності західного світу.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 65¢ a month. Change of address — $1.00. Make chek or money orders payable to "Svoboda".
Postmaster: Send address changes to: "Svoboda", P.O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу 65¢ місячно. За кожну зміну адреси — $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Перемога Союзової Ідеї

Ще надовго перед 30-ою звичайною Конвенцією Українського Народного Союзу у статтях і коментарях на її тему, друкованих на сторінках „Свободи", названо ту Конвенцію „історичною". Ця назва виправдалася. 5-тиденні наради 30-ої Конвенції у минулому тижні у Рочестері стейту Ню Йорк записалися в анналах Українського Народного Союзу, та й узагалі в історії української вільної громади в діяспорі, як насправді історична подія. Деякі учасники 30-ої Конвенції, які брали участь вже й раніше у таких зборах, ствердили, що „такої спокійної Конвенції ще не бувало". Вона була не тільки спокійна, — вона була достойною, наскрізь діловою, поважною, конструктивною. Вся атмосфера 30-ої Конвенції відзначалася тим, що було найбільш питоменним для цієї „заморської твердині" скарбом: вірністю Основній грамоті-статутові рідної установи, вірністю принципові, що УНСоюз — це установа всеукраїнська, без- і понадпартійна, яка не знає кращих чи гірших членів установи, кращих чи гірших патріотів, а знає тільки мужчин і жінок українського роду, американських громадян, які гідно ступають слідами тих найперших українських піонерів в Америці, які дали ініціятиву до заснування Українського Народного Союзу і ту ініціятиву перевели в діло.

У передконвенційних статтях і заввагах були заклики, щоби 30-та Конвенція зайнялася конкретними актуальними проблемами організаційного, культурного й економічного характеру та вимінала все, що таким нарадам могло б пошкодити. Так і сталося. Переведено такі важливі постанови, як схвалено запляновану злуку Українського Народного Союзу й Українського Братського, раніше Робітничого Союзу, що не тільки об'єднає членство і фонди, але й скріпить ідею, яка просвічувала і просвічує обом цим нашим установам. Схвалено таку важливу статутову зміну, як скасування виборного посту головного організатора та заступлення його заанґажованим фахівцем, що матиме титул „начального організатора", висловлено вартісні завваги і схвалено важливі внески з думкою про поширення і покращання видавництва УНСоюзу з її органом „Свободою" та англомовним „Тижневиком" у проводі. Висловлювані турботливі завваги на тему деякого спаду членства УНСоюзу знайшли основне і всебічне з'ясування: критичні завваги на цю тему були продиктовані напевне доброю волею і незнанням всіх тих обставин, які склалися на це невідрадне явище, що його знають всі також неукраїнські подібні братські й приватні установи. Але найбільш правильно підкреслювано в деяких звітах, в дискусії і зголошених внесках, що головною і найповажнішою ціллю Українського Народного Союзу, як її з'ясували його ініціятори і організатори — була культурна й допомогова ділянка. Заклики до прикладення більшої уваги культурно-видавничій ділянці мали однаково на увазі добро нашої установи і добро його членства та всієї української спільноти, як і заклики організаційного та фінансового характеру.

Всі діла чинять люди і в даному випадку люди заслужилися для того, що 30-та Конвенція Українського Народного Союзу стала тріюмфом Союзової Ідеї, піднісшися понад будь-які персональні чи гуртові амбіції чи спонуки. В усіх великих зібраннях від їхнього проводу залежить, як вони проходять, бо проводити великими зборами — це діло, вимагає знання і досвіду. Президії 30-ої Конвенції належить особливе признання за її хист, як вона перевела Конвенцію, як уміло вона керувала конвенційним човном поміж загрозливими скелями Сціллі і Харібди, яку рішучість поруч з подивугідним тактом і діловим знанням вона проявила у всіх нарадах.

На високий рівень піднесли Конвенцію виступи віцепрезидента Джорджа Буша і професора Омеляна Пріцака.

30-та Конвенція Українського Народного Союзу дала ще один доказ, що українська вільна громада здорова, конструктивна, активна. На 30-ій Конвенції не було таких, які „виграли" чи які „програли". Всі виграли, бо виграла Союзова Ідея.

Найвищий Суд в обороні Еф-Бі-Ай

Вашінгтон. — Найвищий Суд рішив в дні 24-го травня ц.р., що Еф-Бі-Ай має можливість затаїти перед широкою публікою певні інформації, навіть у випадку, що ці інформації відтак були використані для політичних цілей. Це рішення Найвищого Суду це важлива інтерпретація „Акту свободи інформації", на який часто покликуються американські журналісти, щоби добути довірочні й засекречені вістки.

А. Камінський

„ЛАСТІВКА, ЩО НЕ РОБИТЬ ВЕСНИ"

(Чи новий курс в питанні присадибних ділянок?)

Присадибні ділянки не є, звичайно, ні тим більш злободенною „животрепетною темою совєтської преси. Як конечний і вимушений залишок своєрідного докорінно-обчімханого і ущімленого приватно-власницького володіння (а не, борони Боже, посідання), з минулого, не втішаються вони теж, як правило захвалювально-повновагим і значимим зображуванням і трактуванням. Тому якраз тим інтереснішою є поява статті В. Темного, голови виконкому Вінницької области ради народних депутатів у „Радянській Україні" з 12 травня ц. р., п. н. „Резерви підсобних господарств — 'домашнє' поле." Огороджуючись нормальними в таких випадках оговореннями і перестраховками, включно з цитатою із „Цілини" самого Брежнєва про те, що „в нашій країні треба використовувати будь-яку можливість, кожний клаптик землі, щоб всюди збільшувати виробництво сільсько-господарських продуктів", Темний ставить питання присадибних ділянок у надзвичайно прихильно-діловому і добротнозримому насвітленні.

З живою образністю він вказує на вагому ролю присадибних ділянок у сільсько-господарській продукції, ілюструючий свої твердження і виводи конкретними прикладами з своєї области. Він пише: „Присадибна ділянка — маленьке 'домашнє' поле. Однак у самій тільки Вінницькій області площа таких ділянок становить близько 190 тисяч гектарів. На ній можна розмістити два найбільших райони області — Могилів-Подільський і Шаргородський, чиї господарства тримають понад 100 тисяч голов великої рогатої худоби, більш як 70 тисяч свиней, 404 тисяч голів птиці, а крім цього дають зерно, корми, технічні культури, овочі, фрукти". „Частка продукції особистих підсобних господарств у продовольчих ресурсах Вінниччини останнім часом значно зросла і нині становить 66 процентів картоплі, близько п'яти процентів молока і більш як 20 процентів яєць, що заготовляються в області..."

Водночас він відразу, конкретними цифрами, увияскравлює величезні користі що їх має із цього держава, подаючи, що тільки один Липовецький район продав в минулому році „державі 1,512 тонн молока, 3.3 мільйона штук яєць, 3,630 тонн картоплі та багато іншої продукції..."

Хоч на перший погляд, це могло б звучати як радше своєрідне страхування перед закидом захвалювання „приватновласницьких" помислів і устремлінь, то, на ділі, воно не зовсім так. З дальшого тексту виходило б, що йдеться тут про щось більшого і що в даному випадку Темний, мабуть, не стоїть сам із своїми засвідченнями і пропозиціями.

Самозрозуміло, що і йому, і його однодумцям, йдеться перш усього про саме забезпечення належних продажей державі і це є у них головний мотив, що з них принаймні автор у „Радянській Україні" не скривається. Але немає сумніву, що і у Темного, і у інших мусить бути також щонайменше загальне осмислення важливости присадибних ділянок у цілому сільськогосподарському комплексі, усвідомлення значимости щораз то більших потенційних можливостей „домашніх" особистих піль та настійне відчуття сучасного кризового стану та потреби шукати певних, бодай компромісових розв'язок, для нього. І власне, якраз почасти, теж при допомозі присадибних ділянок. Йдеться конкретно про поширення особистих підсобних господарств, які вже дотепер дали, на його думку, належні висліди. Темний пише, що „облвиконком, радянські організації взяли твердий курс на проведення в життя принципу: господарство особисте — турбота спільна. І там де його придержуються, результати значно кращі." Як приклад, він подає село Малі Крушлинці, в якому сільрада і правління колгоспу „зуміли заохотити громадян до розширення особистих підсобних господарств".

Що й казати, але коли зважити, що дотепер ми постійно привикали до зовсім іншого трактування проблеми присадибних ділянок, яке звичайно йшло по лінії їх розмірного і змістового обмеження, то теперішня постановка, пропонована і захвалювана Темним, має свою вимову. І то не лише, як посередній показник кризової ситуації в сільському господарстві, яка всім добре відома.

Тим більше, коли водночас говориться навіть про виробництво спеціяльного мініятюрного трактора для присадибних площ (потужні колгоспні машини для цього не надаються), що його винайшов майстер виробничого навчання Вінницького професійно-технічного училища н. 4 О. А. Остапенко. А також, і найперше, про виділення колгоспних пасовищ для „приватних" корів, перебрання

(Закінгення на стор. 4)

Ольга Кузьмович

Біллі Ґреґем — болюча для нас наука

Вже затихли трохи голоси обурення з приводу компромітуючих заяв Біллі Ґреґема у Москві й Вашінгтоні і американська преса, здається, небагато більше на цю тему написала. Візита Ґреґема у Москві вже не є „новинкою" і як кожна „перестаріла вістка" втратила свою сенсаційність. Її затемнили нові події, нові заяви визначних людей і нові помилки в осудах світової ситуації.

Але якраз тепер для нас відповідний час зробити підсумки з того нещасливого інциденту та поглянути на цю справу із нашої точки зору. Ми не будемо ще раз робити перегляду подій, пригадувати заяви та коментувати наївність і політичну неграмотність такого відомого релігійного провідника і проповідника, яким є Б. Ґреґем, бо про це вже писалося досить. Але хочемо зупинитися на болючому для нас — українців факті, що серед усіх коментарів в американській пресі, серед усіх голосів обурення і засуду Ґреґема за його нерозважні і неповажні завваги про свободу релігії в Совєтському Союзі, ніхто не давав за примір переслідування Української Церкви. Ба, що більше, ми читали листи читачів до американської преси, ми чули коментарі слухачів у телевізії і серед них не могли знайти ні одного голосу, щоб залунав у нашій обороні. Досі також не було ніякої авторитетної реакції української вільної громади. Думаємо, що поодинокі наші громадяни зареаґували, як інші, (особливо жиди), на виступ Ґреґема і вислали листи до редакцій американських часописів, а може і до нього безпосередньо.

Однак, звичайно, знаємо це добре з практики, таких листів від українців редакції не містять. На превеликий жаль, ніде правди діти, ми не маємо офіційного громадського чинника, який умів би з успіхом і то негайно в подібних до випадку Ґреґема ситуаціях, реаґувати. Чи написали до Ґреґема, подаючи йому жахливі факти переслідування Українських Церков, якісь наші провідні установи — за винятком Патріярхального Руху — нам досі не відомо та не було потвердження такої акції в нашій пресі. Все ж, незалежно від того, найбільше болючим видається нам у цілій тій історії факт, що в наслідок усіх дотеперішніх зусиль вільної української громади у світі, той світ все ще так мало знає і так мало цікавиться українською проблемою. Не знають і не цікавляться українською історією, нікому з західніх видатних діячів навіть не насунулися на думку приклади довгих років переслідування Українських Церков та українських священиків в Україні. Чи існує кращий доказ на фактичні твердження Ґреґема, що у Совєтському Союзі існує свобода релігії та всіх віровизнань?!

Чи справді мартирологія нашої Церкви, соток наших священиків, єпископів, насильна ліквідація Української Православної Автокефальної Церкви, вбивство її Первоієрарха Липківського, довгі роки заслання Блаженішого Йосифа Сліпого нічого не допомогли, щоб відкрити очі Заходові на ситуацію в Україні?

Справді болюча для нас наука із останнього інциденту. Треба нам доконче витягнути із неї висновки. Найважливішим із них є з'ясування собі, що інформації про Україну у західньому світі дуже скупі, а передусім вони ніби його не цікавлять. Не робімо собі непотрібних ілюзій, а зміцнім працю на тому відтинку. Передумовою для того буде суцільна і скоординована акція громадських чинників, брак якої досі відчувається.

Людмила Мойсеєва

„ЖОВТЕНЬ" ПРО НЕМИЛИХ ЙОМУ УКРАЇНЦІВ

Дописувач до журналу „Жовтень", офіціозу Спілки Письменників України (Львівське видання), Вячеслав Засанський завдав собі труду перерахувати всі „антирадянські" установи, що діють у З'єднаних Стейтах Америки, навіть деякі в Европі. І з того всього вийшла дуже імпозантна листа, майже „астрономічна" кількість організацій, установ, аґенцій, шкіл, видавництв, радіостанцій тощо, — і всі вони ведуть „антирадянську пропаганду й агітацію" всіма можливими й неможливими каналами. Це все вміщено на кількох сторінках дрібнесенького друку в названому журналі за квітень, ч. 4, цього року, під назвою „На утриманні реакції" в розділі журналу, що завжди містить подібні речі: розділ зветься „Пост імені Ярослава Галана". Це того Я. Галана, що його, як знаємо, вбили за вироком українського суду з українського самостійницького підпілля ще в 1949 році.

Серед переліку всіх цих ворожих совєтам чинників поміж „етніками" перше місце припадає, звичайно, „українським буржуазним націоналістам". Згадується тут багато українських організацій, інституцій, наукових центрів тощо, серед яких вагомістю посідає перше місце Український Гарвард, який хоч і не має „200 наукових центрів для вивчення совєтської дійсности", як це подано тут про Колумбійський університет В. Засанським, — таких центрів тут тільки сім, зате — журиться автор — тут є три катедри: української мови, історії і літератури і „Науковий дослідний інститут українознавства". Всі вони, — пише автор, — „готують не лише відповідні антирадянські матеріяли для реакційних видавництв і радіостанцій, а й учених 'експертів' з радянських питань для обслуговування розвідувальних центрів". У статті сказано теж, що по кільканадцять таких центрів існує при багатьох інших американських університетах.

Критикує автор статті очевидно всі закордонні українські вищі школи, УВУ, УКУ та інші. Дісталося від Засанського і „єврейсько-українській" співпраці, що ведеться „по різних інститутах для 'дослідження' СССР", за „чужі гроші".

Назв інституцій тут дуже рясно взагалі, але з українських провідних діячів чи теоретиків згадано тут тільки двох поіменно. Першим виступає в памфлеті „один із лютих ворогів Радянської України Ярослав Стецько-Карбович". Про нього пише Засанський, що він „очолив Антибільшевицький блок народів (АБН), до якого пристали угорські хортисти, словацькі тісовці, чеські націоналісти типу О. Шіка, сподвижники польського шляхтича Миколайчика та інші прислужники імперіялізму".

Другою особою, яку названо в статті, є А. Камінський, пов'язаний з видавництвом „Пролог". Якраз цьому видавництву присвячено двічі місце в памфлеті. Взагалі виглядає, що лихо йде з „Прологу", бо це видавництво „випустило кілька трактатів А. Камінського, в яких фабрикується ілюзорні, міфічні постуляти про соціялізм, твердиться, нібито 'за капіталізму надбудова єдина і не включає у себе різних ідей і теорій'." Автор памфлету Засанський спростовує ці твердження А. Камінського, цього політичного письменника і публіциста, „повчаючи" його про підстави науки економії та як всі істини в ній найкраще пояснюються марксизмом-ленінізмом та писаннями Брежнєва.

Найбільший же „гріх" таких теоретиків-економістів, за словами В. Засанського в тому, що вони „пропаґують теорію 'відрубности' української культури, ігнорують проґресивний вплив російської економічної думки на Україні, орієнтують розвиток української економічної думки на реакційну буржуазну науку в капіталістичних країнах"; одне слово — „вони ототожнюють російський народ із російським самодержавством, ігнорують передову економічну думку на Україні, яка правдиво висвітлює взаємозв'язки між російським і українським народами".

Вся ця писанина невипадкова. Про ціль своєї статті пише наприкінці і цей автор, щоб умотивувати знову зміцнення наступу Москви на останні острівці української незалежної політичної і економічної думки в УССР. В нього так і сказано: „комуністична партія нашої країни постійно приділяє серйозну увагу викриттю антикомунізму й антирадянщини...", визначає „основні напрямки конкретного наступу на буржуазну ідеологію", підвищуючи „політичну пильність наших людей давати рішучу відсіч будь-яким проявам ворожої ідеології, у тому числі українського буржуазного націоналізму й сіонізму, з усією непримиренністю виступати проти обивательських настроїв, аполітичности, релігійних пережитків".

А практичні висновки з такої установки — пильнуйте свого сусіда, підсовєтські громадяни, „стукайте" на підозрілих органам каральним, бо тільки так доведете свою „політичну пильність" і прочая і прочая... У СССР, де з-посеред трьох осіб є один доносчик („стукач", як його тепер називають, чи „сексот", як його називали за Сталіна) все ще не досить тих, хто пильнує. Тож і побивається ціла когорта таких Засанських, щоб їх було більше.

Але є й інший бік медалі. Поміж рядками не один читач „Жовтня" прочитає, що українці на еміґрації і на поселеннях щось корисне роблять для України, якщо цим так дуже нервується Москва.

Чи СССР—це Росія ?

Українці є звичайно здивовані, а то й обурені з приводу постійного й частого вживання американською пресою, радіо і телебачення, а також в американських публікаціях термінів „Росія", „російський" для окреслення тих земель і тих народів, що в наслідок лихої долі є в межах теперішнього Совєтського Союзу.

Тому серед американців покутує ще й досі брак розуміння та свідомости, що українці—це не росіяни, а окремий нарід зі своєю власною культурую, історією і мовою. Ця проблема є особливо дразливою, бо американська неуважність та плутання означень „Росія" і „СССР" є незаперечно й очевидно некорисні.

Навіть совєтські чинники не важаться твердити, що СССР—це Росія, а всі його мешканці-це росіяни.

Частинно причиною того, чому так трудно змінити американську звичку називати СССР—„Росією", є, мабуть, брак ясно поданого вияснення, чому це популярне й помилкове твердження є нісенітницею. Протести українців в Америці до редакцій газет та журналів, шкільних рад, видавництв, радіо та телебачення були, звичайно, емоційні, не зовсім точні й вичерпуючі.

Що потрібно—це постійної кампанії освідомлювання американських засобів інформації про те, що є різниця поміж окресленням „СССР" і „Росія". Щоб допомогти українським суспільно-політичним діячам великої української громади в Америці й Канаді, які бажають

(Закінгення на стор. 4)

Ганна Черінь

ЧЕРВОНІ ГОРИ, ПРЕРІЙ ПРОСТОРИ

VI

В численних крамничках, що загніздились у Меса Верде, сучасні кошоплети масово продукують великі і малі кошики з трави, кори, очерету й соснових шпильок. Я запитала про ціну малесенького, як шкаралупа курячого яйця, кошичка і не могла повірити: 35 долярів! Великі коші були трохи дешевші.

— Чому ж це так? Більший мусів би бути ще дорожчий!

— Індіяни, що його плетуть, старі, а окулярів з принципу не вживають. Тож їм так тяжко плести, стільки часу на те тратять... Мабуть, із цих причин і все інше мистецтво було дуже, дуже дороге.

Один відвідувач, коло мене, сказав: — Минулого року я купив кошичок за 40 долярів і подарував своїй кузині. А вона його віддала дитини — бавитися ... Наступного дня тому кошикові був капут. Крім кошів, ці індіяни плели колиски для немовлят і підстеляли їм подушечки, тому їх голови були гарні, не здеформовані. А я сплю вдома без подушки.

В 1926 році екскавації відкрили новий період в історії Меса Верде. В VI столітті нашої ери індіяни жили селищами, ліпили хати з глини навколо дерев'яних основ, а влазили в хати згори, через діру по драбині. На подвір'ї ходили свійські індики, а в горщиках варилась квасоля, улюблена й тепер городина індіян та їхніх потомків — мехікан. У VIII столітті вже стали будувати з'єднані житла, тодішні кондомініюми. По пласких дахах можна було ходити, сушити там збіжжя і шкури та виліплені з глини глечики. В цім періоді індіяни чомусь змінили думку й перестали класти подушку під голівку дитині. Тому їх голови стали ззаду пласкими (Це може й зі мною статись.)

Вершком розвитку був період XI-XIII століть. Під покровом скель, що якось не падали, а виконували ролю загального даху й близького неба, збереглися цілі палаци, багатоповерхові будинки, вежі, майстерно побудовані з каміння, дерева й глини. Під скелями було затишно й безпечно, на випадок нападу інших, кочових племен. Досконалість речей, що збереглись із цього періоду, вказує на високий рівень культури цих індіян.

А далі сталось щось дивне й загадкове: 23 роки була посушлива, задушлива буря. Індіяни, мабуть, ще й під тиском ворогів, залишили Меса Верде й пішли на південь. Пуебло-індіяни в Ню-Мехіко й Арізоні — це їх нащадки. А потім Меса Верде була безлюдна, аж поки в 1874 році туди не дісталися білі люди.

Тепер це плоскогір'я густо насичене туристами. Автобусні тури, авта й пішоходи мандрують від пуебло до пуебло, дивуються на древні будови, що так чудово збереглися, потім ідуть до крамнички й купують щось на згадку, не завбачивши фатального напису „Made in Japan".

Відпочиваючи після дряпання по горах, ми стали вираховувати дні, милі й години, і вирішили, що хоч би ми луснули, до Ґранд-Каньйону не доїдемо, якщо хочемо встигнути до суботи в Омаґу. Все ж домовились про літературну зустріч, треба тримати слово і не робити клопотів. До речі, дорога виявилась зовсім не такою рівною, як обіцяли Костюки. Вони, оптимісти й максималісти, мабуть уже забули, як колись самі ґуцали по цих крутих горах. Ну, тоді, коли вони сюди їздили, можна було гнати 70 миль на годину, а наше авто й 40 на горах не давало. Куди вже нам до Ґренд-Каньйону! Нам хоч би переїхати через досить небезпечний Вовчий прохід через Континентал Дівайд, що його, через небезпеку, зачиняють від сьомої вечора до сьомої ранку. Про це нам не сказали ані Костюки, бож такі правила введені нещодавно, ані гірські патрулі, до котрих дзвонили по інформацію. Сказала нам про це гарна дівчина в „джінсах", що напувала ґазоліною нашого карого коня. Довелося, тяжко зітхнувши, повертатися, не досягнувши мрії. Але ж мрія, коли її досягнути, перестає бути мрією. А для нас Ґренд-Каньйон лишився мрією, що кличе до себе. Ще поведе нас туди дорога-звабниця.

Їдемо над прірвою між прекрасними горами, і не знаєш, куди дивитись, вгору чи вниз. Хотілось би вгору, а дивишся — зі страху — вниз. А мій чоловік не боїться. Правда, він так їде, що з його боку — гора, а з мого провалля. І я поскаржилась на те.

— Ну, то давай поміняємося місцем, — запропонував він. — Та не бійся: якщо падатимемо, то разом.

Добра мені потіха! З переляку я навіть окуляри одягла, щоб бачити, куди падати. Раптом — темрява. В тунель в'їхали. А проминувши його, висіли на хвилю з авта щоб дещо зфотографувати. Крім нас, там була ще одна родина.

— Мамо, — спитався хлопчик, — то індіяни тунель побудували?

— Ні, синку, вони були добрі спортовці й просто дерлися на гори. Тунелі їм не були потрібні.

Багато вона знала! В музеї в Меса Верде виставлені кістяки індіян, і в них стільки покручених артритом хребтів та колін, як і в наших емеритів. Дуже їм хотілось на гори дряпатися!

Дорога злагіднішала, не така крута, але вітер автом трясе, аж перекидає. Від вічних вітровіїв дерева зсуваються, одчайдушно хапаються корінням за каміння. Сизі чагарники бродять горами, розростаються... А ось і сарна дорогу перебігла. Може їх тут і багато, але для нас — це перша. Поки Степан розкрив апарат, сарна втекла.

— Чекай, чекай, вона ж напевне не одна.

Справді: зараз же вийшов самчик, з пишними ріжками, й не такий полохливий. Він став посеред дороги, позуючи, навіть голову повернув до нас, а може сподівався, що ми його чим почастуємо. Другу сарну ми побачили мертву, край дороги, а до неї вже йшов якийсь чолов'яга з мотузком — буде якось волокти собі сарну на вечерю.

Гори, гори... Яких тут тільки нема! Рябі, смугасті, білі, зелені, сиві, червоні, жовті, а також лисі. Річки біжать, співають, об каміння спотикаються. Під горою табуни коней пасуться, гарні корови зі своїми ніжними телятами. Хатини з нефарбованого дерева туляться до гір, захисту в них шукають. Під час зливи чи бур вони обвалюються, але все ж їх багато, так багато, як людей, що беруть шанси, з долею граються. Люди, люди, мешканці Дуранґо чи Паґоси, чи ви усвідомлюєте, серед якої кляси живете?

Паґоса Спрінґс як і більшість колорадських (колорадісних?) містечок, лежить у кітловині, поміж горами, ідалі рости не може, хоч би й хотіла — нема куди. Але містечко й не хоче рости, йому і так добре.

(Продовження буде)

Загальні збори 3-го Відділу ООЧСУ в Пармі

У приміщенні Центру Українського Визвольного Фронту в Пармі, Огайо, відбулися 24-го квітня ц.р. звичайні Річні загальні збори 3-го Відділу ООЧСУ.

Збори відкрив голова Відділу Микола Поглід, який привітав усіх присутніх членів і гостей та попросив вставанням з місць і хвилиною мовчанки вшанувати пам'ять членів, що в звітньому році відійшли у вічність.

Зборами проводила Президія у складі: Лев Кусяка — голова, Григорій Головка — заступник голови, Теофіль Ціишкевич — секретар. До почесної Президії запрошено Василя Жука, першого голову ООЧСУ (35 років тому).

Після прийняття порядку нарад і прочитаного протоколу з попередніх загальних зборів, приступлено до звітів поодиноких членів Управи.

За окремі референтури звітували: Юрій Коцюмбас — фінанси, Василь Кужда — секретар, Іван Стадник — господарчий, Степан Кавка — збірка на Визвольний Фонд (коляда й інші збірки). На кінець звітував уступаючий голова Микола Поглід, який подав ширший перегляд діяльности Відділу в різних громадських і розвагових імпрезах для власного членства, як і для всієї місцевої української громади.

Від Контрольної комісії звітував Павло Присяжний, який, ствердивши, що діловодство поодиноких референтів у найкращому порядку, поставив внесок на уділення абсолюторії уступаючій Управі, що Збори одноголосно схвалили.

Оцінивши з признанням минулу діяльність управи Відділу, Номінаційна комісія, до якої входили Лев Кусяка, голова, Мирослав Гейниш, Петро Райца, Василь Мудрак, Михайло Пукач, Григорій Головка, Вол. Корнацький — члени, подала листу кандидатів до нової управи. У висліді голосування Збори одноголосно цю листу прийняли.

Провід на біжучу каденцію ООЧСУ обрано в такому складі: Микола Поглід — голова, інж. Роман Возняк, Петро Райца, Михайло Пукач — заступники голови з певними референтурами; Василь Кужда, Олександер Блашків — секретарі, Василь Мудрак — культурно-освітній референт, Юрій Коцюмбас, Богдан Семків — фінанси, проф. Ю. Лінчевський — преса-інформація, проф. Ю. Кульчицький — зовнішні звязки, Володимир Проник, Степан Кавка — господарчі, Василь Брездун, Дмитро Мирун — суспільна опіка, Лев Кусяка, Василь Кужда — делегати до УЗО-УККА. Контрольна комісія: Роман Почтар — голова, Мирослав Гейниш, Григорій Головка, Володимир Шудан, Павло Присяжний — члени. Товариський суд: д-р Богдан Футей — голова, д-р Богдан Чепак, мгр В. Ліщинецький — члени.

Після виборів нових органів ООЧСУ на біжучий діловий рік, члени Загальних зборів вносили різні побажання для росту організації, а найголовніше, щоб нова Управа постаралась в діловому році відмолодити Відділ ООЧСУ.

По закінченню виміни думок, Збори закінчено відспіванням „Не пора".

Потім присутні члени і гості при смачній перекусці забавлялись до пізньої ночі.

Василь Мудрак

„Акт свободи інформацій" лишається без суттєвих змін

Вашінґтон. — Сенатська судова комісія одноголосно ухвалила в четвер, 20-го травня, лишити відомий і контроверсійний „Акт свободи інформацій" майже незмінним, всупереч бажанням і намаганням теперішньої Адміністрації. На думку багатьох в Америці, цей Акт наносить шкоду державі та групам і одиницям американців, коли будь-що може будь-який бажаючий довідатися з важливих і часто засекречених урядових документів.

Голосування відбулося в комісії після однорічних перевірок і пересмислень всіх аргументів за і проти збереження Акту недоторкальним. Найбільше змін у Акті домагався президент Роналд Реґен. За його вимогами цей Акт, — що дозволяє тепер кожному американцеві-громадянинові вимагати вільного доступу до урядових документів про майже всі дії Уряду і його агенцій, — мусів би включити заборону доступу до інформацій про інвестиції урядів терористичних дій і чужоземної контррозвідки. Але Уряд зазнав поразки. Акт буде майже таким, як досі, хоч рішення Сенатської судової комісії не остаточне і напевно ще заки дійде до обговорення цієї цілої справи в повному Сенаті, доведеться в пропозиціях робити деякі зміни.

Ця ухвала і голосування проти пропозицій Уряду в Сенатській судовій комісії відразу викликала велике вдоволення серед кіл „Юнії Цивільних Свобод" та великої ліберальної преси, зокрема з боку Товариства Професійних Журналістів.

Комісія щоправда ухвалила деякі обмеження. Наприклад: буде тяжче дістати будькому збоку інформації про інвестигацію Урядом організованих злочинних груп і також буде труднішим видістовати відомості з урядових актів про „інформаторів Уряду", тобто тих американців, які доброчинно співпрацюють з урядовими агенціями.

Уряд Реґена також хотів у Акті змін, які охороняли б бизнесові інтереси, і бажав, щоб не потрапляли в руки загальній публіці деталі про поліційні інвестигації, які безпосередньо сприяють зміцненню правопорядку, виконанню законів. Ці обидві вимоги Уряду відкинено. Пропонується натомість таке: буде введено мораторіюм на час до восьми років, поки справи слідства ведуться, наприклад, проти зорганізованої злочинности. Уряд буде зобов'язаний затримати всі документи такої справи на протязі 10 років після мораторіюму, не маючи права знищити ці папери.

Єдині ділянки, у яких демократичні і республіканські сенатори прийшли до згоди, були певні обмеження видавати імена тих, що інформують Уряд.

Сходини Реґіонального комітету Комарна і Рудок

У суботу, 24-го квітня ц.р., відбулися в Ню Йорку ширші сходини реґіонального комітету колишніх мешканців Комарна і Рудок. На сходинах, крім численних комарнянців, прибула урождена комарнянка, відома українсько-американська письменниця й журналістка, Марія Галун-Блок, і проф. Василь Лев, що його рід походить із Комарна. Він очолив редакційну колегію запланованого збірника. В склад реґіонального комітету входять: мец. мгр Іван Тершаковець, почесний голова; мгр Микола Радович, діючий голова; мгр Іван Ліщинський, Соня Біляк, Ананій Калимон — заступники голови; інж. Мирон Радович, касир. Члени управи: інж. полк. Михайло Ліщинський, Степан Путикевич, Степан Качмарський, Мирон Сітницький, мгр Адольф Гладилович, (кооптований) проф. Михайло Цяпка. Секретар комітету — д-р Роман Кос. У склад редакційної колеґії входять: д-р Василь Лев, голова, мгр Леся Храплива-Щур, Марія Галун-Блок, мгр Іван Тершаковець, інж. Михайло Ліщинський, мгр Адольф Гладилович, Осип Гайський, Микола Гнатів, мгр Микола Радович, д-р Роман Кос, секретар. Відрадним явищем цього реґіонального комітету є те, що належать до нього і беруть активну участь молодші і тут народжені комарнянці.

Сходинами проводив інж. Михайло Ліщинський, секретарював д-р Роман Кос. Він прочитав докладний і вичерпний протокол з попередніх сходин, який з деякими маленькими доповненнями прийнято і схвалено вщілості. Основною темою нарад було виготовлення реґіонального збірника про обидва міста з довколишніми селами. Остаточно устaлено назву цього збірника: „Комарно-Рудки та околиця: — Історично-побутові нариси і спогади".

„Ми не пишемо точної історії Комарна й Рудок, — сказав предсідник, — а спогади, сперті на історичні факти, записані в друкованих публікаціях, що докладно ілюструють побут цих околиць у минулому й сучасному"

Основним матеріялом для опрацювання збірника служать зібрані дані св. п. д-ром Осипом Утриском про Комарно та о. П. Голинським про Рудки. Матеріяли приготовляє разом із колеґією головний редактор. При цьому треба більше даних про економію і промисл (на це звернула увагу М. Галун-Блок), чи радше вишукати з готових матеріялів і скласти в окремі розділи. Треба більше матеріялів про визначні особи з різних прошарків суспільства, що спричинилися до культурного розвитку міст і сіл. Треба теж описати всі села, хоч би на основі статистичних даних урядових, проф. Кубійовича, шематизмів, „Словніка Ґеоґрафічного Крулевства Зєм польскіх", а також особистих спогадів. Ці спогади, чи то перекази або казки й оповідання про різні урочища, чи особисті переживання виходців з рідного краю треба зібрати для поміщення в збірнику. Важливими є теж довідки про еміґрацію з Комарнянщини та Рудеччини в заокеанські країни — від початків еміґрації до великогоісходу після Другої світової війни, про життя і дії нащадків їх, народжених у вільному світі. Головний редактор повідомив, що вже опрацював і зредаґував частину матеріялів д-ра Утриска, від початків до вибуху Першої світової війни. Він просить членів редакційної колеґії допомагати виправляти деякі неточності в цих матеріялах. З признанням він відмітив ревну співпрацю всіх членів Реґіонального комітету. Мову повітів опрацьовує проф. О. Горбач, фольклор — В. Лев. Зібрані фінанси покищо не вистачають на видрукування книжки. Та всі члени Реґіонального комітету працюють над призбиранням відповідної суми для видання книги.

Після офіційного закінчення сходин при скромній перекусці й каві всі всі учасники ще довго розмовляли про поточні справи.

Якраз перед висланням цієї статті до друку, наспіла з Філядельфії сумна вістка, що 3-го травня ц.р. несподівано помер на вилив крови в мозку д-р Роман Кос, зразковий і незаступний секретар, душа реґіонального комітету комарнянців. Його ім'я стоятиме в збірнику поруч імен св. п. д-ра Утриска, який зібрав основні матеріяли про Комарно й околицю.

В.Л.

Успіхи нашої молоді

Рено, Невада. — У суботу, 22-го травня ц.р., з успіхом закінчила навчання у Медичній школі університету Невади Марта Турчин.

Молода ґрадуантка — дочка св. п. Петра і Марії Турчинів, закінчила на Союзівці Курси українознавства і від 1976 до 1979 року щорічно влітку там працювала.

Марта є членом 486 Відділу Українського Народного Союзу.

Марта Турчин

Пересувна виставка картин мистця Василя Курилика у Канаді

Найбільш почитний і найважливіший канадський англомовний щоденник „Де Ґлоб енд Мейл" у Торонто в числі з 13-го травня ц. р. повідомив, що заходом і коштом одної з найбільших канадських забезпеченевих спілок „Мючуел Лайф Іншуранс Ко." буде зорганізована мандрівна ретроспективна виставка картин визначного українського канадського мистця маляра Василя Курилика (1927-1977), яка буде тривати два роки.

Виставка п.н. „Куриликова візія Канади" відбуватиметься по черзі у великих ґалеріях Канади.

Перша буде відкрита 18-го листопада ц.р. у Кіґінер-Ватерльо мистецькій ґалереї у Кіґінері, Онт., а остання відбудеться у жовтні 1984 року у Торонто в мистецькій ґалереї Онтаріо.

На виставках будуть експоновані 57 картин, намальовані мистцем від 1961 до 1977 років, тобто від перших його картин аж до останніх. Вони випозичені у 30 публічних і приватних збірках Канади і ЗСА.

Витрати, пов'язані з організацією і переведенням виставок, будуть перевищати 100,000 дол., тому враховано видання двох каталогів, англо- і франкомовних, та пляката-афіш репродукції картин мистця „Маляр".

Це буде одноособова виставка, але в минулому були організовані збірні мандрівні виставки кількох канадських мистців, і в них брав участь теж В. Курилик.

Як бачимо, наш мистець не перестає бути популярним. На це вказують часті виставки його картин та все нові альбоми репродукцій його творів. Треба ще згадати, що останніми роками ціни його картин доходять до кількох десятків тисяч долярів. Не без значення і те, що весною кожного року найстарший і найбільш престижевий університет Канади — університет у Торонто з Клюбом Українських Професіоналістів і Підприємців там же улаштовують на високоліційному рівні — Пам'ятні дні Василя Курилика, на яких доповіді читають визначні науковці або канадські політичні діячі. Коли мова про постійні щорічні імпрези, присвячені мистцеві, то не можна поминути щорічні „Фестивалі В.Курилика", що їх організує Український Музей В.Курилика в Ніаґара Фаллс, Онт. На них учасники мають змогу не тільки оглянути картинну ґалерію з її велетенською серією, близько 200 картин „Страсті Христові", повнокольорові репродукції яких поміщені у великім альбомі „Страсті Христові", видавим Музеєм, але теж побачити фільми з життя мистця, послухати пояснень тощо.

Як зачуваємо, цього року під час Фестивалю буде відслонений камінь — монумент для вшанування піонерів, у тому й українських. Це не припадок, бо як знаємо, мистець належить до другого покоління наших піонерів.

С.Ґ.

40-РІЧЧЯ УПА

ДЕКЛЯРАЦІЯ ОБ'ЄДНАННЯ КОЛИШНІХ ВОЯКІВ УПА У СОРОКОВІ РОКОВИНИ УПА

Восени цього року сповниться сорок років від часу створення з ініціятиви Організації Українських Націоналістів Української Повстанської Армії. Створена в умовах німецької окупації України для боротьби проти німців, а згодом також проти московсько-більшовицьких загарбників, УПА стала впродовж 1940-их і початку 1950-их років найвидатнішим мілітарним і політичним фактором самостійницької політики українського народу. Вона була переможена Москвою, чиї сили різко переважали, але її ідеї та її борці стали надхненням для нових формацій опору та самооборони народу у післявоєнні десятиріччя.

Сила УПА насамперед у щирому патріотизмі та всецілій відданості тисяч її вояків, що жертвували життям за ідеї, які вона несла на своїх прапорах. Ті, які залишилися в живих, поширили правду про УПА по всьому Совєтському Союзі і своєю мужністю заховували у в'язницях і концтаборах СССР пошану політичних в'язнів інших народів імперії, а ті, які рейдом продісталися на Захід, стали перед чужинцями живими свідками організованої революційно-визвольної боротьби українського народу.

Сила УПА також у її ідеях: у боротьбі за державну самостійність України, за національну, політичну і соціяльну свободу українського народу, за демократичні свободи всіх жителів України, незалежно від національности, раси чи релігії, за дружбу і співпрацю з усіма народами, зокрема зі сусідами України, на принципах взаємної пошани і невтручання у внутрішні справи, у боротьбі проти імперіялістів та імперій, проти всяких форм будь-якої дискримінації, шовінізму та расизму. Ці правди, викладені в основоположній плятформі УПА п.н. „За що бореться Українська Повстанська Армія?" і схвалені весною 1943 року, стали її могутньою зброєю, якої не могли подолати ніякі наклепи та очорнювання ворога.

Сила УПА також у тому, що, незалежно від того, що у днях її народження вона спиралася на організаційній мережі ОУН і користувалася її допомогою, вона ніколи не стала армією одної політичної організації. УПА творилася на загальнонаціональних засадах і за весь час свого існування була збройним раменем усього народу в його боротьбі за самостійність. Завдяки своїй політичній плятформі і такому принципові організації, УПА могла об'єднувати в своїх рядах людей різних політичних переконань. Цьому характерові УПА треба завдячувати також те, що вона дала ініціятиву для утворення Української Головної Визвольної Ради як зверхнього політичного органу УПА та всього організованого революційно-визвольного підпілля.

У такому пляні Українська Повстанська Армія стала історичним надбанням усього українського народу, і тому відзначення її роковин вимагає пошанування такого її характеру.

Ми, колишні вояки Української Повстанської Армії, закликаємо українські комбатантські, громадські, наукові, мистецькі, жіночі, молодечі та політичні організації об'єднано та гідно відзначити сорокові роковини цієї мілітарно-політичної формації, яка в умовах Другої світової війни і після її закінчення мала мужність і зуміла стати між двома воюючими імперіялізмами виразником незалежної волі українського народу в його боротьбі за державну смостійність.

Об'єднання колишніх вояків УПА

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК у США

У ДВАДЦЯТЬ ТРЕТЮ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

св. п. проф.

МИХАЙЛА ОЛЕКСІЙОВИЧА ВЕТУХОВА

ПЕРШОГО ПРЕЗИДЕНТА УВАН у США

у суботу, 5-го червня 1982 року, о год. 11-ій ранку

буде відслужена

ПАНАХИДА

на Його могилі на українському православному цвинтарі у С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

УПРАВА УВАН у США

Ділимося сумною вісткою з Приятелями і Знайомими, що 21-го травня 1982 р. відійшла від нас Дорога Мати

бл. п.

ГАЛИНА ФЕДОРОВНА ҐЕРМАК

ПАНАХИДА відбулась в похоронному заведенні Яреми в Ню Йорку в неділю, 23-го травня 1982 р.

ПОХОРОННА відправа відбулась в понеділок, 24-го травня 1982 р. в українській православній катедрі св. Володимира в Ню Йорку.

ПОХОРОН відбувся на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Хай наша Дорога Мама з Богом спочиває

син — БОГДАН з дружиною ОРИСЕЮ

Чи СССР ...

(Продовження зі стор. 2)

вести ту освідомлюючу акцію, Товариство „Приятелі Українського Гарварду" видало друком памфлет: „Russia or the Soviet Union? There is a Differense".

Текст, що його написав професор Гарвардського університету д-р Франко Сисин, пояснює, чому потрібно точности в названні територій, охоплених тепер системою, що зветься СССР. У памфлеті—бібліографія народів тих земель, кольорова мапа совєтських республік і кольорові ілюстрації, які вказують на національну різноманітність в СССР. Формат надається до масового висилання поштою, бо залишено місце на вписування адреси, або можна висилати цю публікацію в конвертах бизнесового розміру.

„Приятелі Українського Гарварду" надрукували памфлет в пляні послуг громаді і продаватимуть цей інформаційний матеріял по гуртовій ціні (в роздрібному розпродажу—один доляр) різним українським установам та організаціям. Є сподівання, що молодечі організації підхоплять ініціятиву й вживатимуть ту публікацію для поширювання серед американських чинників кращого розуміння долі народів, що стали жертвами російського імперіялізму.

На складі є теж й інші видання, як брошури—„Ukrainian Heritage Notes" (14 сторінок—1.50 дол.), „Ukrainian Churches" (в кольорах-4 дол.), „The Ninth Circle" (опис жахіть голоду в Україні 1933 року — 5 дол.).

Замовлення треба висилати на адресу: Friends of HURI, Harvard Ukrainian Research Institute, 1583 Massachusetts Ave., Cambridge, Mass. 02138.

„Ластівка"...

(Продовження зі стор. 2)

присадибними господарствами колгоспних поросят і птиці на годівлю тощо. Ба, що більше, коли критикується навіть „недостатню увагу деяких сільсько-господарських органів та їх керівників до забезпечення населення кормами для худоби, пасовищами і сінокосами". І, „щоб розв'язати цю проблему, облвиконком зобов'язав колгоспи і радгоспи у плановому порядку виділяти корми для особистих підсобних господарств трудівників."

Це, що Темний подав про Вінницьку область, точніше про її „особисті присадибні господарства", має ще виразнішу і потужнішу вимову у всесоюзному маштабі. Згідно з самими совєтськими джерелами, приватний сектор в рр. 1967-1977 випродукував 25.2 відсотка всього сільсько-господарського виробництва, при тому 31 відсотка тваринницької і 18.5 відсоток зернової продукції, маючи до своєї розпорядимости лише 2.6 процента всієї орної землі (або 1.6 загальноужиткованої землі). Доречно теж згадати, що особисто підсобні господарства вдержують понад 30 відсотків усіх корів і 20 відсотків іншого тваринництва.

Виникає неухильне питання що ж означає на тлі такого становища в сільському господарстві найновіша „ластівка" на присадибних ділянках? Згадаймо, насамперед, що згідно з дотеперішньою нормою, присадибне господарство не може переходити 0.5 гектара (1.3 акрів). Практично, присадибні ділянки мають від 0.15 до 0.25 гектара. Темний не подає наскільки поширено поодинокі особисті господарства, ані не визначує точних вимірів іхнього дальшого розширення. Всі показники, однак, вказують на це, що воно пропорційно не велике і залишається в основному в межах норми. Виходить, що тут йдеться радше, перш усього, про інтенсивне використання ділянок в дещо поширених розмірах. Не секрет, що належне розмірно-кількісне поширення присадибних ділянок за ціну колгоспної і радгоспної площі було б в стані привести до дальшого зросту сільсько-господарської продукції і самої продуктивности праці, теж з колгоспних господарств, що їх великою мірою, виручали б особисті господарства. Але для цього це розширення мусіло б бути відповідно великим і перспективно забезпеченим — оперативно і технічно. На нашу думку, не менше, як передання 25-35 процентів орної землі у відання і користування особистих господарств — як перший крок в контексті дальших реформ — могло б якраз піднести життєвий рівень колгоспника і стримати відплив сільського елементу до міст, та збільшити належно продаж м'ясної, молочної і зернової продукції державі. Це був би теж перший крок до зримого зменшення зернових і інших закупів за кордоном. Під умовою, очевидно, що такому первісному розширенню присадибних ділянок слідували б дальші переміни і реформи в напрямі докорінної перебудови цілої сільсько-господарської системи, із запевненням оптимального положення особистим господарствам, теж законоправно, якнайбільш продуктивним одиницям. Але для цього, власне, маштабність, обширність і змістовність розширення присадибних ділянок мусіли б бути куди ширші і глибші, ніж ці, що їх пропонує Темний і що на них є готовий режим.

Становище сільського господарства є настільки погане, що воно вимагає певних докорінних і перспективно-реальніших перемін, якщо воно не має зовсім заскніти на мілководді збанкрутованої економічної доктрини. Нова постановка, що її можна б проводити теж поступово, мусіла б, однак, відбуватися не лише пляномірно, але й з виразним прицілом на остаточне дієздатне збалянсування відношень між поодинокими секторами сільського господарства — особисто-присадибним і колгоспно-радгоспним. Прецеденс для цього, зрештою, вже був, в 20 рр., коли треба було вводити „Нову економічну політику" (НЕП). Сучасні і майбутні керівники СССР не викрутяться тут половинчастими і благенькими чверть-засобами, якщо вони, дійсно, хочуть врятувати совєтську економіку. Як довго, однак, вони залишаються в полоні старих обумерлих догм і не можуть позбутися своєї ідеологічно-політичної глухоти — не слід сподіватися будь-яких значимих і добротворних змін. Або інакше: одна „ластівка" на присадибній ділянці — ще не робить „весни" у сільсько-господарській політиці.

Пам'яті інж. Ярослава Вариводи

Дня 24-го квітня ц.р. несподівано помер у Дітройті, Міш., на удар серця на 64-му році життя визначний суспільно-громадський діяч, невтомний член ОДВУ - інженер Ярослав Варивода.

Св.п. Я.Варивода народився 1918 року. Інженерські студії у галузі лісництва закінчив 1944 року у Відні, Австрія. Спочилий був членому ОУН, колишнім членом центральної Управи ОУН, довголітнім головою 24-го Відділу ОДВУ і Окружної Управи ОДВУ в Дітройті, та визначним членом багатьох інших організацій. В 1950-их роках Я.Варивода був основуючим членом Товариства Українських Інженерів, Відділу в Дітройті; був головою Кружка Рідної Школи в Дітройті - Захід. В 1955-1980 роках Покійний був невтомним головою Управи Української Оселі „Діброва", яку він своїм професійним знанням розбудував і її прикрашував. Він був також довголітнім членом Управи і Контрольної комісії в Окружній Управі УНС і Мишиґенської Ліґи.

Працюючи в численних організаціях і товариствах св.п. Ярослав відзначався жертвенною, обов'язковістю і творчою працею.

Життєвий шлях Покійного був виповнений змаганнями і боротьбою за особисте родинне і національне життя. Опинившися на еміграції Я. Варивода віддав свої сили на розбудову українського громадського життя. Він вступив в ряди членів Організації Державного Відродження України (ОДВУ), щоби тут, на поселеннях служити українській справі. Покійний був людиною прямолінійною, доброго серця і щирої любови до України. Вістка про смерть сл.п. Я. Вариводи прозвучала як неймовірна, тому що Покійний був молодий, життєрадісний, повний енерґії та посвяти найближчим і громаді.

Похорон відбувся у середу 28-го квітня 1982 року з церкви св. Івана Хрестителя в Дітройті на цвинтар св. Ядвиги в Дірборн Гайтс. Після похорону відбулася тризна при великій участі членів організацій, товариств і громадян. На тризні сл.п. Я. Вариводу прощали: голова Українського Золотого Хреста д-р Марія Квітковська; від ПУН - Михайло Мушинський; від УККА і УНС - Василь Папіж; від Українського Гарварду — ред. Михайло Бажанський; від української Оселі „Діброва" — Роман Лазарчук; від Українців Мішиґенської Ліґи - Петро Кольберґ, від Товариства Інженерів Лісників — Теофіль Марчак; від шкільних товаришів — Стрільбицький Ярослав і від ОДВУ — Степан Білий.

Старша донька Спочилого Уляна подякувала від вдови Ірени Вариводи, від родини і від себе всім, які допомагали їм в трагічних днях розлуки. Українська громада гідно вшанувала св.п. Я. Вариводу масовою участю в панахидах, похоронах і у тризні. Шляхетні прикмети Покійного будуть для нас прикладом в дальшій нашій громадській праці, а пам'ять про нього залишиться навіки між нами.

Степан Білий

Гуцульський Вечір

Цікавий Вечір влаштував Відділ ОЖ ОЧСУ в Ірвінґтоні, Н. Дж., 2-го травня ц. р. Програма під назвою: „Гуцули й гуцульська тематика в літературі й мистецтві", цілком відповідала характеру Вечора і змістом, і оформленням, включно з традиційною гостиною.

До речі, цей Відділ уже роками влаштовує оригінальні імпрези, заслуживши цим признання в громаді. Тому не випадково, що велика заля Українського Народного Дому була заповнена. Всі, зацікавлені, сиділи при столах, очікуючи відкриття, яке започаткував трембітяр, звуками традиційної трембіти.

Голова Відділу артистка Іванна Кононів в короткому вступі до програми образно подала історію мальовничої Гуцульщини з її „старовіччиною" і сучасністю, переплітаючи дотепами з властивим їй гумором. Потім разом із артисткою Валею Калин включилась у програму: мистецьке читання уривків з прози та поезій, сольові пісні, дуети: „Верховино", „Гуцулка Ксеня", „Марічка", „Де гори Карпати", „Черемшина" та інші. Хоч це не рецензія, одначе, хочу сказати, що вищезгадані артистки співпрацюють разом роками, а тому їхня інтерпретація гуцульської тематики в музичному супроводі проф. Базалі, створили мистецьку цілість.

Потім сольо на фортепіяно заграла Міріям Худьо, талановита учениця музичної школи Галі Клим: „Поема Карпати" муз. Фоменка та „Коломийка" муз. Нестора Нижанківського, полонивши авдиторію.

Гуморист Магмет Степан в гуморесках з гуцульською говіркою викликав щирий загальний сміх у слухачів.

У другій частині програми була гостина традиційної гуцульської кулеші, яку приготували членкині Відділу.

І, нарешті, виступ гуцульського танцювального ансамблю „Черемош", керівник і хореограф Дмитро Сороханюк, і троїсті музики. На велику увагу заслуговують правдиві гуцульські строї, які виготовляє на варстаті п-і Сороханюк. Хореограф дотримується гуцульських кроків без акробатики". Ансамбль стилево виконав декілька танків, за які присутні були дуже вдячні їм.

Марія Вожаківська

Віцепрезидент Джордж Буш...

(Продовження зі стор. 1)

„Їхній дух, їхні мрії — живуть, — заявив віцепрезидент Буш, — як і живе боротьба за волю. І, як сказано у гимні, 'Ще не вмерла Україна'".

Бурхливими оплесками дякували делеґати і гості за цю промову віцепрезидентові Бушові. Китиці троянд піднесли йому молоденькі пластунки Оксана Квасик і Леся Тимчишин, як теж зразки української кераміки для нього і для його дружини.

Під спонтанні оплески віцепрезидент Буш опустив залю ... 30-ої Конвенції УНСоюзу і відїхав безпосередньо на летовище, де до нього долучилась його дружина у поворотній дорозі до Вашінґтону.

Вміжчасі делеґати на цю 30-ту Конвенцію, поділившися враженнями з виступу віцепрезидента ЗСА, приступили до порядку нарад — звітування і голосування над пропозиціями Комісій просьб. Увечері того дня, о год. 6-ій і 11-ій, їхні очі не відривалися від телевізійних екранів, які ще раз уможливили їм пережити ці пам'ятні хвилини виступу віцепрезидента ЗСА.

Іван Флис переобраний...

(Закінчення зі стор. 1)

(Фота: ред. Рома Гадзевич)

Делегатів вітає голова Конвенційного комітету Володимир Гавриляк

Промовляє екзекутивний віцепрезидент Крайового Братського Конгресу Реймонд Клі.

чити до групи почесних членів Головного Уряду.

Голосування відбулось секретно, за допомогою п'ятьох обчислювальних машин. Делеґати голосували групами, що їх визначила за відділами Президія Конвенції, бо під час цієї процедури відбувалися наради, зокрема звітування комісій і рішення над їх пропозиціями. Виборча комісія працювала в складі: Микола Бобечко, голова, Степан Чума, україномовний секретар, Марія Беднарчик, англомовний секретар, Анна Ремик, англомовний секретар, Богдан Одежинський, Володимир Васильців, Микола Пришляк, Павло Дубас, Яків Бурій, Михайло Марчук, Михайло Хомин, Володимир Янів, Лев Боднар і Григорій Корбяк, члени.

Комісія просьб, яка розподілила призначені їй Фінансовою комісією — за схваленням Конвенції — 30,000 дол., працювала в складі: Тарас Максимович, голова, Антін Гайдук, Стефанія Легета, Катерина Онуфрик, Раїса Дорошенко, секретар.

У п'ятницю звітувала Статутова комісія, яка засідала раніше, 15-го травня, в Головній Канцелярії в Джерзі Сиeverything, Н.Дж., і працювала теж під час Конвенції. Головною пропозицією цієї комісії було скасування з 1-го липня 1986 року посту головного організатора і заступлення його заанґажованим Екзекутивою начальним організатором. Цю пропозицію, як і ряд менш важливих, Конвенція апробувала. Ця комісія працювала в складі: д-р Юрій Оришкевич, голова, Стефанія Геврик і А. Кейбіда, секретарі, д-р Василь Палідвор і мґр Іван Скочиляс, члени.

У п'ятницю вранці обговорено обширніше справу злуки УНС і УБС після того, як це питання зреферував в основному д-р І. Флис.

Відтак звітувала Фінансова комісія в складі: інж. Іван Скіра, д-р Іван Сєрант, Іван Малко, Ґльорія Пашин і мґр Володимир Літинський. Як уже згадано, комісія запропонувала 30,000 дол. для Комісії просьб, щоб Конвенція схвалила, даючи свою апробату ще й таким пропозиціям: 45,000 дол. на стипендії; винагороди секретарям за вкладки — 25 відсотків від нових членів і 11 відсотків від інших; дієту встановлено на 100 дол. денно; платні затруднених в Головній Канцелярії головних урядовців — головний предсідник 32,000 дол. плюс 1,500 дол. на репрезентативні функції, а три інші — 32,000 дол.; запорука головного касира — 125,000 дол., а інших урядовців — 25,000 дол.; передплату „Свободи" для членів УНС піднесено, з уваги на зріст коштів видавання газети, до 15,00 дол. річно; одноразова допомога українцям в Польщі — 20 дол. від кожного делеґата і урядовця; бюджет в сумі 8,6 мільйона дол. у приходах і 6,9 мільйона дол. у розходах. Пропозицію комісії, щоб платня головного організатора була на 3,000 дол. менша від інших урядовців, якщо на становище буде обрана нова особа, Конвенція відкинула.

Ще в середу, після відчитання привітів від українських Владик, В. Дідюк запропонував, а Конвенція одноголосно (оплесками) схвалила вислати привітання Блаженнішому Патріярхові Йосифові й Блаженнішому Владиці Митрополитові Мстиславові. Пресова комісія, яка працювала під час Конвенції під головуванням ред. Зенона Снилика, підготовила текст телеграм, які Конвенція відтак схвалила.

Конвенцію вітали ще: член повітової леґіслятури, молодий українець, Вілліям Бастюк, д-р Іван Гвозда, делеґат, який очолює Організацію Оборони Лемківщини, і в імені НТШ — д-р Ярослав Падох.

У п'ятницю по полудні теж звітувала Комісія секретарських справ, яка працювала в складі: Роман Припхан, голова, Марія Гаравус і Данило Пищ, секретарі, Омелян Твардовський, Петро Ліщак і Осип Зинюк. Ряд рекомендацій цієї комісії делеґати продискутували і рішили передати Головному Екзекутивному Урядові.

На внесок сен. Юзика створено спеціяльну комісію для виготовлення оформлення Канадської ради директорів. Пропозицію цієї комісії розгляне Головний Уряд вже на своєму першому засіданні цього року.

Ряд рекомендацій для добра організації внесли делеґати: Зенон Онуфрик, Михайло Цяпка, д-р Богдан Цимбалістий, д-р Юліян Куляс, Текля Мороз, Павло Фенчак, В. Винницький, Володимир Гетьманський, Михайло Снігурович, Авґустин Рудник, Микола Шпетко і Володимир Квас.

Під час бенкету у четвер, увечері, а відтак у п'ятницю під час полуденної перерви, продюсер Славко Новицький висвітлив приготований ним для УНСоюзу фільм п.н. „При стерні долі".

Під взаємні і загальні ґратуляції у п'ятницю увечері після проголошення вислідів виборів, біля 9-ої години увечері, на прохання предсідника Леоніда Філя, Владика Марко відмовив заключну молитву. Делеґати відспівали многоліттєвіє усім членам Головного Уряду, а відтак українським національним гимном закінчили цю 30-ту Звичайну Конвенцію Українського Народного Союзу.

Вступайте в члени УНСоюзу!

Пресовий Фонд „Свободи"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою пожертву на фонд „Свободи", англомовного „Українського Тижневика" і дитячого журналу „Веселка", і потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

Листа ч.17

М.Возняк, Геммонд	40.00
Т. Аксіюк, Ренкорт	30.00
О.Комарницький, Фінікс	25.00
Дж. П. Сервис Юніт Інк. Нортлейк	25.00
о. В.Середович, Сиракюз	25.00
С.Карваш, Елизабет	20.00
М.Шевченко, Сієтл	20,00
М.Мисюк, Линбрук	13.00
Н.Крук, Бруклин	12.00
С.Павлишин, Мейпл Гайтс	12.00
М.Гілл, Синнамінсон	10,00
Я.Заяць, Оттава	10.00
І.Матейко, Джерзі Ситі	10.00
Ч.Буш, Вудрідж	8.00
С.Пилипишин, Говелл	8,00
І.Фичок, Порт Амбой	8.00
Український Архів Музей	7.20
С.Джан, Бола Синвид	7.20
Ю.Біндас, Семіндел	7.00
Д.Вруський, Чикаго	7.00
М.Гук, Ст. Пол	7.00
І.Савчин, Мейплвуд	7.00
П.Слотюк, Філядельфія	7.00
С.Стадник, Чикаґо	7.00
Б.Станґрет, Велленд	7.00
І.Ґерчук, Міссісавга	6.00
М.Бекіш, Ірвінґтон	5.00
П.Вариха, Йонкерс	5.00
А.Волошин, Парма	5.00
д-р І.Гребеняк, Лодонвілл	5.00
М.Дуркач, Піттсбурґ	5.00
Т.Каннон, Ню Йорк	5.00
В.Ковач, Стратфорд	5.00
П.Крупа, Піттсбурґ	5.00
С.Лагола, Перт Амбой	5.00
В.Марущак, Клифтон	5.00
М.Мельникович, Асторія	5.00
Л.Попівчак, Відспорт	5.00
А.Селінська, Бостон	5.00
Ю.Сєрант, Ню Йорк	5.00
З.Таран, Мекеніксвілл	5.00
І.Цибрівський, Луїсвілл	5.00
М.Якус, Піскатавей	4.40
Д.Хухра, Кергонксон	4.00
М.Бавус, Рочестер	3.00
А.Добош, Беллбрук	3.00
С.Зентак, Бей Виледж	3.00
Д.Ласевич, Бруклин	3.00
М.Лончина, Чикопі Фолс	3.00
Г.Мірчук, Биртон	3.00
Д.Пристай, Рочестер	3.00
Л.Струк, Парма	3.00
В.Галіч, Таксон	2.40
М.Барнич, Дітройт	2.20
І.Благітка, Лашін	2.20
П.Дмитренко, Сонома	2.20
Р.Логуш, Монтреаль	2.20
О.Карпяк, Міннеаполіс	2.20
С.Балацький, Ля Саль	2.00
М.Білас, Дженкінтавн	2.00
А.Біленська, Чикаґо	2.00
П.Борисюк, Ведерсфілд	2.00
П.Борковський, Менегокін	2.00
П.Бурак, Бімсвілл	2.00
М.Вайда, Стемфорд	2.00
М.Вальзер, Мідвей	2.00
І.Винницький, Монтреаль	2.00
О.Винницький, Ля Саль	2.00
Р.Вомпель, Філядельфія	2.00
Ю.Воронецький, Чикаґо	2.00
П.Ганчарик, Гартфорд	2.00
М.Гаравус, Баффало	2.00
Ю.Гвоздулич, Вінніпеґ	2.00
М.Головей, Балтимор	2.00
В.Данец, Нюарк	2.00
А.Данилюк, Міннеаполіс	2.00
О.Дзємюк, Чикаґо	2.00
В.Древницький, Парма	2.00
І.Зелем, Вотерфорд	2.00
Б.Зубик, Філядельфія	2.00
О.Іваночко, Бруклин	2.00
В.Іванців, Пассейк	2.00
С.Кальба, Монтреаль	2.00
А.Карпінський, Ванкувер	2.00
П.Кіцила, Чикаґо	2.00
Т.Кічоровська, Адельфі	2.00
О.Кміцікевич, Перу	2.00
д-р Н.Ковальський, Торонто	2.00
В.Копач, Риджвуд	2.00
М.Королишин, Фінікс	2.00
Я.Котлярчук, Рочестер	2.00
А.Кочман, Чикаґо	2.00
А.Курилко, Сиракюз	2.00
О.Ліщинська, Ютика	2.00
М.Лозинський, Бостон	2.00
О.Макар, Гемтремк	2.00
І.Медяник, Трентон	2.00
М.Никифоряк, Воррен	2.00
Р.Одежинський, Колорадо Спрінгс	2.00
П.Остапович, Торонто	2.00
М.Перекліта, Торонто	2.00
М.Прибильський, Озон Парк	2.00
І.Притоцька, Чикаґо	2.00
Е.Притула, Балтимор	2.00
І.Прусак, Травтвілл	2.00
М.Семанич, Вінніпеґ	2.00
д-р Я.Сидорак, Гіллсборо	2.00
М.Сирота, Морріставн	2.00
І.Ситник, Філядельфія	2.00
С.Слюсар, Бруклин	2.00
Г.Смолій, Ютика	2.00
П.Холявка, Ютика	2.00
А.Хомяк, Дес Плейнс	2.00
В.Цап, Лондон, Онт.	2.00
І.Чорнобай, Овк Ріджес	2.00
Х.Янчишин-Вертайн Чикаґо	2.00
Е.Янчук, Лос Анджелес	2.00
В.Яримович, Торонто	2.00
П.Яцук, Окала	2.00
Б.Павлічко, Ведерсфілд	1.00